

# Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

27. Aarg. Nr. 18.

Den 1. Juni 1878.

Pr.: 12 Øre pr. Expl.

## Mars-Konferencen i Salt Lake City.

(Fra «Deseret News.»)

(Sluttet.)

Tredie Dag.

Mandag Formiddag den 8de April.

Konferencen blev kaldet til Orden af Præsident John Taylor.

Koret sang:

We are not ashamed to own our Lord.

Bøn af Ældste Lorenzo Snow.

Koret sang:

With joy we own thy Servants Lord.

Ældste Joseph F. Smith sagde, at det var tydeligt for ham, at Gud var med os som et Folk, uagtet vore mange Ufuldkommenheder. Han følte, at i de guddommelige Ting var han kun et Barn, og derfor Herren vilde øve Overbærenhed mod ham, medens han vedblev at forsøge at lære mere og gjøre bedre i Fremtiden end i Fortiden, havde han ingen Tvivl om, at den samme Overbærenhed vilde blive udvist mod hele Guds Folk. Vi have til at lære mere om Guds Vilje og da gjøre den, og ikke hængive os til den Tanke, at vi kunne tjene

Gud antageligen og dog følge vore egne Luner og Tilbøjeligheder. Men kun Jaa have tilfulde lært at kjende Guds Sind og Vilje, som den er kundgjort for os gennem Jesus Kristus, i den Grad ganske at bringe vor egen Vilje i Underdanighed til Faderens. Naar dette er lært, vil det være let at komme ud af det i hvad vi kalde timelige Ting. Vi ere beskæftigede med de Dødes saavel som de Levendes Frelse. Det er ogsaa vor Pligt at staffe Beskæftigelse for vort Folk. Det er betydningsfuldt, at hvilkesomhelst Midler Gud giver i nogen af de Helliges Hænder skulle viseligen anvendes til Opbyggelsen af Guds Rige og ikke til at gjøre dem stolte eller opløstede i deres Følelser eller Aand, saaledes at Klasseforskjel opstaar. De Fattige, der ere aldrende og svage, bør ikke forsmættes, ej heller skulle de, som erholde Underhold fra Kirken, holdes i Lediggang, men burde lægge det Ønske for Dagen at gjøre hvad de kunne til Gjengjæld for deres Underhold, saa at Lediggængerne ikke spiser

den Flittiges Brød. Disse Ting bør nøje paasees, og Betsjæftigelse tilveiebringes for de Gamle og de Unge, overensstemmende med deres Evner. Jesu Kristi Evangelium har ligesaa meget at gjøre med timelige som med aandelige Ting; det leder til at gjøre gode Forældre og pligtopfyldende Børn; det lærer Ærlighed og ethvert andet godt Princip, og tjener ogsaa til yderligere at dygtiggjøre dem, der have annammet det, til at blive bedre Haandværkere, og forøger deres Dygtighed i enhver Livsstilling. Det lærer os Husholderprincipet og at betragte Alt, hvad Gud har givet i vor Besiddelse, som tilhørende ham, og at bruge det til hans Ære og Ærlighed.

En almindelig Oversigt over Tienden, indkommet i Aaret 1877, samt de forskjellige lokale Udgifter, forbundne dermed, blev oplæst for Konferencen af Ældste David Mc Kenzie. Ligeledes en Oversigt over de rede Penge, der vare indkomne og udgivne af Kirkens Forvalter i Halvaaret, endende den 6te April 1878.

Ældste George D. Cannon gjorde derefter nogle faa Bemærkninger med Hensyn til den Allighed, der viste sig imellem nogle af Beretningerne fra Staverne, og forespurgte derefter, om den aarlige Rapport over Tienden samt den halvaarlige Kasse-Beretning vare antagelige for Konferencen. Biskop Sharp foreslog, at begge Rapporterne blev antagne, hvilket blev enstemmigt vedtaget af Konferencen.

Koret sang Salmen:

O Lord most merciful.

Konferencen sluttedes til Kl. 2 Eftermiddag.

Taksigelse af Ældste W. Woodruff.

Eftermiddag Kl. 2.

Koret sang:

Hark the song af jubilee.

Bøn af Ældste D. H. Wells.

Koret sang:

Come we that love the Lord.

Endel Missionærer blev derefter foreslaaede for Konferencen og enstemmigt vedtagne til Opholdelse, nemlig: 10 til England, 6 til Skotland, 2 til Wales, 4 til Schweiz og Tydskland, 3 til den indianske Koloni Malad, 7 til de Forenede Stater, 4 til Ashleys Fork, 6 til Arizona, 2 til Australien, samt til at arbejde blandt deres Landsmand i Minnesota, Nebraska, Wisconsin, Illinois og andre Stater, følgende skandinaviske Brødre:

Anders Haakanson, Vernon.

Peter Jensen, S. Cottonwood.

Gustav Thomasson, Logan.

Christopher Winge, Hyrum.

Anders Peterson, Salt Lake City.

Niels Rasmussen, " "

Niels Peter Larsen Vejby, Pleasant Grove.

Andrew Egelund, Spanish Fork.

Mads Jørgensen, Provo.

N. C. Heffel, Pleasant Grove.

John Larsen, Logan.

Niels Nielsøn, American Fork.

Poul A. Poulsen, West Jordan.

17 Missionærer, kaldede siden sidste Konferencen, ere nu paa deres Arbejdsmarker.

Ældste Mc Kenzie oplæste derpaa den fuldstændige statistiske Rapport fra de forskjellige Staver i Territoriet, samt fra Logan og Manti Templer. Til Logan Templet var bleven anvendt 55000 Dollars, til Manti Templet 62000 Dollars. Dernæst fulgte en Oversigt over det Bedvarende Emigrationsfonds Regnskaber. Ældste Geo. D. Cannon betjendtgjorde, at Zions co-operative mercantile Institution havde erklæret et Udbytte af 2 1/2 Procent til Aktionærerne, hvilket kunde hæves strax eller til 1ste

Maj i Varer eller rede Penge. Han indskærpede Nødvendigheden af at opholde denne og alle andre Hjemme-Institutioner.

Præsident John Taylor sagde, at det var de Helliges Pligt, der vare beskæftigede med Handelsforretninger, at opholde denne og alle andre Hjemme-Industrier. Alle de Hellige burde opmuntre hverandre i vore Bestræbelser for at blive et selvopholdende Samfund.

Kirkens Autoriteter bleve derefter foreslaæde og enstemmigt vedtagne til Opholdelse som følger:

John Taylor som Præsident for de tolv Apostles Kvorum og som en af de tolv Apostle og af Præsidentskabet for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Som Medlemmer af de tolv Apostles Kvorum:

Wilford Woodruff, Orson Hyde, Orson Pratt, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow, Franklin D. Richards, George D. Cannon, Brigham Young, Joseph F. Smith og Albert Carrington.

Raadgivere til de tolv Apostle: John W. Young og D. H. Wells.

De tolv Apostle som Kirkens præsiderende Kvorum og Myndighed og tiligemed deres Raadgivere som Profeter, Seere og Aabenbarere.

Kirkens Patriark: John Smith.

Som de første syv Præsidenter for de Halvfjerds: Joseph Young, Levi W. Hancock, Henry Herrimann, Albert P. Rockwood, Horace S. Eldredge, Jacob Gates og John van Cott.

Kirkens præsiderende Biskop: Edward Hunter med Leonard W. Hardy og Robert F. Burton som sine Raadgivere.

John Taylor som Forvalter for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, med de tolv Apostle, deres to Raadgivere og Edward Hunter som sine Raadgivere.

Albert Carrington som Præsident for det Bedvarende Emigrationsfond for de Fattiges Indsamling, og de Følgende som hans Medhjælpere: F. D. Richards, F. M. Lyman, H. S. Eldredge, Joseph F. Smith, John W. Young, Angus M. Cannon, Moses Thatcher, William Jennings, John R. Winder, Henry Dinwoodey, Robt. T. Burton, A. Smoot og H. B. Clawson.

Orson Pratt som Kirkens Arkivar og Historiefriber, og Wilford Woodruff som hans Medhjælper.

Trumann D. Angel som Hoved-Arkitekt for Kirken, og L. D. Angel jun. og W. H. Folsom som hans Medhjælpere.

Som Revisions-Komite: W. Woodruff, E. Snow og J. F. Smith.

George Goddard som Skriver for General-Konferencen.

Præsident John Taylor anførte, at Revisions-Komiteen havde været optaget med at varetage Kirkens Interesser, og med det Maal for Øje at lette deres Arbejder og bringe disse til en hurtig og heldig Afslutning, beskikkede han Franklin D. Richards som deres Medhjælper, hvilket enstemmigt vedtoges.

En meget interessant Rapport blev derefter oplæst fra de unge Mænds gjensidige Uddannelses-Forening. Antallet af Foreninger var 146, Medlemsantallet 6,829. Der oplæstes en Rapport over Søndagskolerne i hele Territoriet, der udviste, at Antallet af Skoler var 263, Lærere 3,929, Elever 30,037, Bibel- og Testamente-Klasser 923, Antallet af Bøger i Bibliotheker 15,143.

Det ovenstaaende viser en Tilvæxt i de sidste to Aar af 101 Skoler, 535 Lærere, 9,576 Elever, 1102 Bibliotheks-Bøger, 243 Bibel- og Testamente-Klasser.

Koret sang Hymnen:

Gloria.

Konferencen blev udsat til næstkommende 6te Oktbr., at afholdes i dette Tabernakel.

Taksigelse af *Uldste Erastus Snow*.

## Væren om vor endelige Tilstand.

Den Strid, som allerede i nogen Tid har sat Kristenheden i Bevægelse, med Hensyn til Væren om evig Straf, vedbliver at tiltrække sig almindelig Opmærksomhed og at udgjøre Emnet for Prædikener og Redaktionsartikler. Jo mindre Folk vide derom, jo mere have de at sige desangaaende og desto større er Disputens Styrke og Indhold.

En af de mest frugtbare Billeder til Bilsfarelser med Hensyn hertil er den geistlige Dogma om, at Sjælens Tilstand er afgjort ved dens Frastillelse fra Legemet. Med Undtagelse af nogle faa mere liberalt Tænkende tror Massen af de „kristne“ Folk, at Alles evige Skjæbne er afgjort ved Døden, at evigvarende Salighed eller Uendighed indtræder, saasnart denne dødelige Løbebane er afsluttet, at enhver Lejlighed til Forbedring og Forløsning er begrændset af den korte Tidsperiode for den u dødelige Sjæls jordiske Prøvestand i Legemet, at, som der siges i en gammel, engelsk Psalmes, der er ingen Omvendelse i Graven, og Naade tilbydes ej de Døde, og dog vil hverken Fornuften eller Skrifterne støtte den almindelige Anskuelse om denne vigtige Gjenstand. Det er en Oldtidslevning af romersk Overtro, en Del af det Hedenstæb, der, tilligemed hvad der var tilbage af den sande Kristendom, indførtes, da Kejserriget forandrede sin Statsreligion. Næsten alle Sekter, Grene, der ere udsprungne fra Katholicismens Træ, ere smittede heraf, og Døtrene ere endog gaaede videre end Moderkirken, thi denne tilstod

Muligheden af syndige Kirkemedlemmers Lutrelse i Stjærtsilden, medens den overgav alle andre Syndere til evig Pine, men Sektererne styrte Alle, som ikke ved Troen ere beredte for Himlens Salighed, i ulidelige og uendelige Flammer.

Dog dog hvorfor skulde ikke den Sjæl, som ikke vilde omvende sig i dette Liv, blive bødferdig i det næste? Dersom det er muligt for en Synder, at blive en Troende, en Hellig i Dødeligheden, hvorfor da ikke i Udødeligheden. Dersom den Bantroendes Sind kan blive oplyst og gjenmemtrængt i Tro medens i Legemet, hvorfor da ikke naar han er ude af Legemet? Det virkelige menneskelige Væsen er Aanden, som bor i det jordiske Tabernakel. Troen er ikke en legemlig, men en aandelig Egenstøb eller Handling. Omvendelsen virker paa Sjælen. Er det ikke muligt, nej endog sandsynligt, at, under nye Forholde og bedre Lejlighed, Mange, som ikke i denne Tilstand annammede Frelsens Plan, kunne blive overbeviste, omvende sig og blive forløste. Dersom Alle skulde blive dømt „efter deres Gjæringer,“ saa vil Retferdigheden tilmaale forskjellige Grader af Straf til de mangfoldige forskjellige Grader af dem, som have handlet ilde, og hverken Straffens Varighed eller Haardhed kan være ens i alle Tilfælde. Alle Menneskers Dom ved „Verdens Ende“ bliver tydeligt lært og almindeligt troet paa af alle Religionspartier. Hvorledes kan Døden da afgjøre Menneskeslægtens Skjæbne? Der er et Tidsrum mellem Døden og

Dommen. Hvo veed, hvilke Muligheder der er for den hedengangne Mand, medens den hinsides Sjæle afventer den Tid, da „Døden og Helvede skulde afgive deres Døde,“ og Alle skulde staa for Kristi Domstol?“

Skrifterne lære det Modsatte af den orthodoxe Lærdom om den øjeblikkelige, endelige Afgjørelse af vor Skjæbne ved Døden. Jesus fortalte sine Disciple, at i hans Faders Hus ere „mange Boliger, og at han gik forat „berede dem et Sted.“ Men idet han talte om Dommens Dag, sagde han, at de Retfærdige skulde blive budte velkommen til et Rige, beredt for dem sørend Verdens Grundvold blev lagt.“ Dette gjør en Forandring i deres Stilling efter Døden og sørend Dommen. Dersom der er nogen Mening i Ord, saa prædikede Kristus til „Månderne i Forvaring,“ hvis Legemer druknede i Syndfloden, og Djemedet med denne Prædiken var deres Omvendelse, paa det at de kunde „leve for Gud i Manden,“ men blive „dømte i Lighed med Mænd i Rjødet.“ (1 Petr. 3, 18—20, 6, 6.)

Dette aabner en vid Mark for Tænkning over de Dødes Tilstand, det vil sige, de hedengangne Månder. Ifølge Paulus skulde alle Mennesker blive dømte formedelst Evangeliet, althaa er der ingen Frelse undtagen gjennem Jesum Kristum, „det eneste Navn under Himlen, hvorved Menneskene kunne blive frelst.“ Dette beviser Nødvendigheden af Forkyndelsen af Jesum Kristum og hans Evangelium til mange Millioner Sjæle, som aldrig havde Lejlighed til at høre om disse Ting, medens de vare i Legemet. Uden dette kunne de ikke retfærdigen blive „dømte i Lighed med Mænd i Rjødet.“ Dersom Evangeliet kunde blive bragt til de Døde, som formedelst Synd bleve omkommede i Syndfloden, dersom „Frihed“ kunde blive forkyndt for hine „Fangne,“ og „Fængslerne

aabnes for de Bundne,“ hvorfor kan da ikke det samme Evangelium blive forkyndt for alle Mænd af de Døde, som ikke hørte det i Rjødet, eller som, uagtet de hørte det, dog ikke annammede det, men, efterat have faaet „mange Lug“ og lidt den retfærdige Straf for deres Synder, blive villige til „at høje Ånne og bekynde, at Jesus er en Herre til Gud Faders Ære?“

Vi have i Skrifterne Grund for at tro saaledes. Esajas siger i sit 24de Kap. 21—22 Vers, efterat have bestrevet de Trængsler, som skulde komme i de sidste Dage, naar almindelig Udelæggelse skal ramme de Ugudelige paa Jorden:

„Og det skal ske paa hin Dag, at Herren skal hjemsjøge de Højes Hær i det Høje og Jordens Konger paa Jorden.“

Og de skulde samles tilhobe, som Bundne samles til en Hule, og blive lukte i Fængsel, men de skulde besjges mange Dage derefter.“

Læren om den endelige Afgjørelse af Menneskenes Skjæbne ved Døden er saaledes stridende imod Fornuften og Skrifterne. Retfærdighed, Varmhjertighed og guddommelig Kjærlighed erklærer den usand. Og nyere Aabenbaring, der frembringer en større Udstraaing af det sande Lys end hvad der afspejles i det skrevne Ord, forklarer Jehovas evige Hensigter om Tilintetgjørelsen af Synd, Sandhedens Sejr over Vildfarelse og Frelserens over Satan paa en saadan Maade, at menneskelige Beregningers og Theoriens Skyer hastigt forjages, og Menneskevennens Hjerte fyldes med Glæde og Pris ved Udsigten til den endelige Forløsning af hans Medfæbninger ved deres Villighed til at forsjage det Onde og formedelst den Lejlighed, der tilbydes dem, til at annamme og adlyde det evige Evangelium.

Det er umuligt i en kort Artikel at

forfølge denne Gjenstand i dens fulde Udstrækning. Lad det være tilstrækkeligt at sige, at Døden ikke bestemmer Nogens Skjæbne. Hele Evigheden er for den uopdelige Sjæl, svanger med Straffe for de Onde og Belsønninger for de Retfærdige; Mennesket er et fremadstridende Væsen og en bestandig, endelig Skjæbne kan ikke knyttes til dets Tilstand paa noget Trin i dets Løbebane; og medens Syndens Følger ville erfares tilfulde og

i nogle Retninger evigt, vil dog den Tid komme, da Alle, undtagen Fortabetsens Sønner, som ifølge Naturens Gang maa forblive i Glendighed, ville Klarligen se og forstaa Retfærdigheds Skjønhed og Fortrinlighed og med ydmyg Lydighed til den store Fader med Glæde modtage Fordelen af Forløsningen ved ham, som gav sig selv som „en Løsepenge for Alle.“

D. N.

## En Iamanitisk Tale.

(Fra »Deseret News«.)

Det Følgende er en Tale afholdt af Moses, den ypperste Høvding for Zafinas, Cascade eller Walla Walla Indianerne, som den næsten ordret er oversat for the Omaha Herald. Den fremsattes i et stort Raad af Høvdinger i Kittitass Dalen i Washington Territorium. Moses er en anseelig, værdig Krieger, som klæder sig smukt og er meget tilbageholden. Talen er fuld af Vægt og Følelse, og er en skjærende Vebredelse til de Hvide for den uretfærdige Politik, som de følge imod Iamaniterne.

„Høvdinge, vi have hørt fra den store hvide Fader og den store hvide Høvding i Washington. Vi have bedet om at give os Fred, og at lade vore gamle Mænd og gamle Kvinder hvile paa disse Lande, som tilhøre vore Fædres store Høvding. Vi have bedet om, at lade vore unge Mænd og unge Kvinder frit gaa omkring for at fiske, hvor de ville, og jage, hvor de kunne. Vi have bedet dem om at borttage deres Soldater, deres Agent og deres Handelsmænd, og at lade os alle, Gamle og Unge, kjøbe, hvor vi ville, og sælge, hvor vi synes om. Vi have bedet dem at sætte os

fri, og ikke at tøjre os, ligesom vilde Heste bindes til en Stang paa de vilde Marker\*). Vi have bedet dem om at lade os have vor egen Religion, vore egne Prædikanter og vore egne Steder til at møde den store Mand og tale med ham paa vor egen Maade, i vor egen Tro. Vi have bedet dem om at gjøre en god, lige Landevej, som alle de hvide og sorte og røde Mænd kunde rejse paa i Fred og uden at støde hverandre ud af den i Brede. Vi have bedet dem om at sige de samme gode Ord til os, som de have sagt til de Hvide og de Sorte, og at holde deres Ord ligesaa tro, som Vandene i hin Sø (Moses Tale) holde sig iblandt Stenene og ikke synke eller flyde over. Vi have bedet dem om at lade vore unge Krigere gaa ligesaa frit omkring som deres unge Krigere. Vi have

\*) Indianerne i Amerika have faaet anvist visse Landstrækninger af Regjeringen, hvilke de ikke maa forlade uden Tilladelse fra en Regjeringsagent, under hvis Opsyn de staa, og af hvem de faa udleveret en dem tilstaaet vis aarlig Understøttelse, bestaaende af forskellige Livsformødenheder og Produkter.

bedet dem om at straffe de Slette iblandt os under de samme Love, hvorunder de straffe de onde Hvide. Vi have bedet dem om ikke at dræbe vore gamle Mænd og Kvinder, fordi nogle af vore unge Mænd have gjort Uret, naar de onde Hvide havde stjaalet deres Land og deres Heste og gjort dem drukne ved slet Ildvand (det dem tilstaaede Kvantum Whiskey). Vi have bedet dem om at gjøre stærke Ord (Løfter) med os, og holde dem stærke, saalange disse Blande løbe (Kolumbiasfoden), eller hint Bjerg (Cascade) staar. Vi have bedet dem om at lade os gaa, hvor Solen staar op (mod Vest), naar vi ønske at se den store Fader og tale med ham, og at komme hvor Solen gaar ned (mod Vest), naar vi ønske at hvile os fra vor lange Bane, ligesom hans hvide Børn komme og gaa, og gaa og komme. Vi have bedet dem om at høre Alt, hvad vort Folk har at sige, at komme og se os, at se, hvor fattige vi ere, at se, hvor syge vore gamle Mænd ere, og at se vore nøgne Legemer og blødende Fødder, I se, hvorledes Græsset er visnet paa disse Lande, hvortil de have bundet os, hvorledes Vildtet og Fiskene ere gaaede bort, og hvorledes vore Børn græde for at faa Noget at spise. Vi have bedet dem om at have Medlidenhed med os, og ikke vrede os paa os og drive os lig Hunde til de skarpe Torne og raa Stene fjernt borte, hvor intet Vand løber, intet Græs gror, ingen Fiske svømme eller Vildt strejfer om.

Den store hvide Fader og den store hvide Høvding have Dren, men de høre ikke den stakkels Indianer raabe om Hjælp. De have Hjertes, men de føle ikke den stakkels Indianers Smerte. De have smukke Klæder og store Huse, og de bryde sig ikke om vore pjaltebe Lapper og daarlige Wigwams. De

sige, at vi ere Vilde, og vi ere alle flette, vi ere alle for fattige til at indlade os i Raad eller at lade os ryge Fredspiben med dem, og de maa overlade os til at nedsynke i Glendighed og dø i den hvide Agents Fuld, ligesom Lagen i Ebers Net. De høre ikke vort Raad om Hjælp, bryde sig ikke om vor Trang og have ingen Medlidenhed med vore gamle Mænd og unge Børn.

De høre de Sortes Raad om Hjælp, men kunne ikke høre os. De høre de gule Mænds (Kinesernes) Raad, men kunne ikke høre os. Deres Hjertes ere blevne til Sten, deres Øjne ere blodtørstige, og deres Hænder ere kolde.

Høvdinge, hvad kunne vi gjøre? De hvide Mænd ere saa mange som Bladene paa hine Træer, saa mange som Sandskornene paa hine Kyster. Indianerne ere saa saa som Bladene paa eet Træ eller Sandet paa een Kyst. Dersom vi gaa i Krig, ville vi blive skudte ned som Hunde, dersom vi blive paa Reservationerne\*), ville vi alle lide Hunger og dø lig Lagen, naar den kommer ud af Vandet. Lad os gaa til de hvide Mænds Høvdinge og bede dem gaa til det store hvide Raad (Kongressen), og faa deres store Raad til at sætte os fri, ligesom det satte de sorte Mænd fri, og som det satte de gule Mænd (Kineserne) fri. De have mange Dren og mange Hjertes. Nogle af dem ville høre og svare. Nogle af dem ville føle vor Smerte og ynkes over os. Da ville de store Papirer fortælle de gode Hvide, hvor fattige vi ere, og vi ville faa Frihed til at gaa og jage, hvor Vildtet er, fiske, hvor Lagen findes, og opdrætte vore Heste og avle vort Korn, hvor Græsset gror og Regnene falde og Vandene risle. Da, dersom det store

\*) De dem anviste Landstrækninger.

hvilde Raad ikke vil høre os eller er | vore egne Lande, og dø tapre og gode  
 haardt og kolbt, lad da deres Krigere | og ikke klage mere. Høvdinge, jeg er  
 komme, og vi ville kæmpe og dø paa | færdig, mine Ord ere talte.

### Skandinaviens Stjerne.

Den 1. Juni.

### Udeluffelse.

I en Aabenbaring, given i Maj, 1831, siger Herren: „De dem, som affjæres fra min Kirke, thi de blive overvundne af Verden, lad derfor ethvert Menneſte vogte ſig, at det ikke gjør Noget, uden det ſter i Sandhed og Retfærdighed for mig.“ (Pagtens Bog, Side 91, 3.) Ethvert ſundt, levende Legeme udfpøder fra ſin Organisation ufrugtbare Stoffe og Partikler, der ere ſkadelige for det. Naar denne Udfpødelſeshandling ikke udføres, er Legemet i en uſund Tilſtand og maa forblive ſaaledes, indtil Udrenſelſens naturlige Værk fornyes.

Kirken er ſom en levende Organisation i mange Henſeender tilſvarende til det menneſkelige System. Enhver Del af Legemet maa være i Harmoni med de andre Dele, og det, ſom ikke er i Overenſtemmeſe og ikke kan blive bragt til at udgjøre en ſund Del af Legemet, maa udfpødes, ellers vil det Hele blive ſygt. Formen maa opløſes af en levende Aand, ellers vil den, ligemeget hvor ſymmetriſk den end er dannet, kun være et Lig. Livskraft maa flyde til enhver Atom, optagen deri, og derſom nogen Partikel bliver fordærvet eller død og ikke falder bort af egen Drift, maa den udfpødes, eller det hele Legeme vil tage Skade. Paa den anden Side kan ingen levende Del af Organismen bortſjæres, uden at det Hele angribes. Lidelſe og maaſte endog væſentlig Skade vil være Følgerne. Saadan Fraſkillelſe er Lemlæſtelſe, ikke Udfpødelſe. Dele af Legemet kunne for en Tid blive lamme eller komme i en ſaadan Tilſtand, at den almindelige Cirkulation hæmmes, og en Fjøløſhed træder til, ſom fejlagtigen kan antages for Døden. I ſaadanne Tilfælde kræves Lægehjælp og ikke kirurgiſk Behandling, og den Læge, ſom kan atter bringe diſſe Legemsdele i en ſund Tilſtand, er under ſaadanne Forhold langt mere værd end Kirurgen, hvis Hjælpemidler indſtrænke ſig til Kniven og Saven.

Udeluffeſe fra den ſande Kriſti Kirke er en alvorlig Ting. Det er aandelig Død for dem, ſom retfærdigen blive affkaarne, og Fjrdømmelſe for dem, ſom forſætligt uretfærdigen udøve Magten til at udeluffe. Den Advarſel, der gives i det ovenſtaaende Citat, har ſjensynligt en dobbelt Anvendelighed. For det Fjrfte, de, ſom gjøre Noget ſtridende imod Sandhed og Retfærdighed, maa vogte ſig, thi medmindre de omvende ſig, ville de blive affkaarne, ſom fremsat i Frelſerens Tegnelse om Vintræet: „Om Noget ikke bliver i mig, han bliver udfkaftet ſom en Gren og viſner; man ſanker dem, kaſter dem i Jlden, og de brænde.“ Træet maa beſkjæres for dets døde Grene, og de ere derefter kun ſtikkede til Udelæggeſe; men de ere i Meſterens Hænder til at gjøre med dem, ſom han behager, idet Arbejderne i Vingården have Tjntet mere at gjøre med dem, naar de ere udfkaſtede.



For det Andet, de, som ere anbetroede Magt til at udelukke, maa i Sandhed og Retfærdighed handle i deres Embedspligter. De ere ikke bemyndigede til at affkjære noget levende Lem eller nogen uvirksom Del af Legemet, der kunde blive opvarmet, levendegjort og opmuntret til Liv; Synd og Overtrædelse eller positiv Uoverensstemmelse med Systemet maa være tilstede, førend Udelukkelse er berettiget. „De dem, som ere affkaarne fra Kirken!“

Dg ve dem, som udelukke Mænd og Kvinder af Kirken af private Hensyn, eller forat udøve uberettiget Herredømme eller af nogenjomhelst Grund, der ikke ledes af Sandhed og Retfærdighed. Alle Menneftenes Handlinger, saavel officielle som andre, ville blive tagne i Betragtning og bedømte paa hin store Dag. Vel kan den i det Ovenstaaende indbefattede Advarsel blive given baade til det skyldige Medlem og den handlende Embedsmand. Det er bedre at frelse end at ødelægge. Der er mere Være ved at bringe de Vildfarende til Omvendelse end ved at overkjære den sidste Traad, som knytter dem til Livets Pulsaaer.

Men Udelukkelsens Bærf er nødvendigt, om end ubehageligt. De Ugudelige og de Fordærvede, de Gjenstridige og de Opstjige, som ikke Strid og hade Harmoni, den, som bagvadstfer den Gode, Befordrerer af falske Lærdomme, der ikke vil afftaa derfra, og Alle, som øve Uretfærdighed, maa udelukkes af de Helliges Samfund, ellers vil Kirken ikke blomstre under Guds Velbehag. Dg naar det bliver en Pligt at udstøde den, som gjør Uret, skulde det gjøres uden Valsen eller Tøven og udspres ved fælles Samtykke.

Kirken er saaledes organiseret, at Ingen behøver at underkaste sig eller lide Følgerne af uretfærdig Udelukkelse. Derjom en af de Svageste af dem, som kaldes Hellige, bliver ulovligt udelukt, er der sørget for, at de let kunne faa Retfærdighed, og de, som ikke benytte sig af Midlerne til Gjenoprejsning, kunne ikke fornøstigtvis klage, naar de lide Følgerne af deres egen Vigejyldighed.

Henvendelser kunne ske angaaende alle Sager, der ere blevne paaktjendte ved en Biskops Ret, til Højraadet i den Stav, hvori Paaktjendelsen fandt Sted. Der kræves ingen Gehyhr, og den Appellerende paadrager sig ingen Udgifter. Raadet er sammensat af Mænd af hæderlig Karakter, opholdte i deres Stilling ved Folkets Stemme og præsiderede over af Stavens Præsidentskab. Disse Raad ere sandsynligvis de mest retfærdige, udgiftfri, taalmodige og upartiske Domstole i Verden. Dg skulde nogle af deres Afgjørelser være givne i Uretfærdighed, er der beredt en Appellation fra deres Kjenndelser, som vil sees i Lærdommens og Pagtens Bog. Saaledes er Overtræderer eller den Udelukte, som klager over sin Behandling, uden Undskyldning, og Mørke i Sindet, Sjælens Svækkelse og Udskøvelse fra Nærværelsen af evigt Livsens Kilde vil være Følgerne af at blive udelukket. Der er ingen Nødvendighed for, at noget Medlem af denne Kirke paafører sig nogen af disse Straffedomme. Synd og Synd alene er Grunden til al virkelig Udelukkelse. Hvor denne er tilstede i nogen fremherskende Grad i nogen af Kirkens Gren, vil Evangeliets Frugter ikke vise sig, og derfor maa Udrenselsesværket gaa for sig, men det maa ledes i Visdom, Taalmodighed, broderlig Venlighed og Kjærlighed. „Hver Gren paa mig, som ikke bærer Frugt, den borttager han, og hver den, som bærer Frugt, renser han, at den skal bære mere Frugt.“ Saa sagde han, der „talte, som adbrag Menneftene talte.“

**Emigrationen.** Dampskibet „Cato“ afgik herfra den 17de Maj, Kl. 9 $\frac{1}{2}$  Form. med 66 Sjæle ombord, hvoriblandt de tilbagevendende Missionærer, Eldsterne S. P. Neve og S. Jensen samt Søster Neve. Alt gik for sig med Ro og Orden, og vore Søfrende kom lykkelige og vel undervejs paa deres Rejse til Guds Zion, som vi føle forvissede om, at de ville naa i Sikkerhed og Fred.

Eldste D. N. Liljenqvist med Familie afrejste fra Aarhus den 23de April paa sin Vej hjemad og afgik ifølge Mill. Star fra Liverpool den 4de Maj.

## Korrespondance.

Ombord paa Dampskibet „Cato“.

Mandagen d. 20de Maj.

Præs. N. C. Flygare,

Kjære Broder!

Som De veed, forlode vi Kjøbenhavn Fredag Morgen Kl. 9 $\frac{1}{2}$  ombord i „Cato“, ført af Kaptain James H. King; vort lille Selskab tællende ialt 66 Sjæle, og desforuden 77 Udvandrerere.

Vi passerede Helsingør Kl. 12 $\frac{1}{2}$  og landsatte her Lodsøn, som vi havde med fra Kjøbenhavn; samme Aften herseede endel Søsyge, Lørdag Morgen saa vi endnu den danske Kyst, og Kl. 8 Skagens Fyrtaaru; om Middagen saa vi det Sidste af Jylland. Siden vi kom ind i Nordspøen have vi havt Modvind hele Tiden; Natten mellem Søndag og Mandag blæste det ret godt, og vi havde endel

Søsyge, dog idag føle vi alle vel; nu have vi Sidevind, og Sejlene ere hejsede, vi styde bedre Fart og forvente snart at se Land. Folkene af Besætningen ere alle meget flinke mod vore Folk, en hjærlig Mand gjør sig gjældende iblandt de Hellige, og vi have ligeledes Fred og god Forstaaelse med vore fremmede Rejsefæmmerater.

Broder S. Jensen, min Hustru og alle de Hellige forene sig med mig i at sende en hjærlig Hilsen til Dem selv, Brødrene paa Kontoret og de Hellige i Almindelighed.

Deres hengivne Broder i Kristo,

S. P. Neve.

P. S. Kl. 9 Aften. Vi ere nu i Hull, men blive ombord paa Skibet inat, vi afgaa imorgen tidlig til Liverpool. Alt er vel.

S. P. N.

## Nadverspørgsmaalet.

Et af de mange Beviser paa Menneftenes religiøse Vejlederes Uvisshed og Uoverensstemmelse er det ovenstaaende Spørgsmaal, der stillede endog den nuværende Kristendoms Grundpiller, Reformatorerne, meget skarpt mod hverandre. Et Bidrag hertil afgiver nedenstaaende Diskussion, der i Aaret 1529

afholdtes paa Slottet Marburg i Hessen mellem de tydske Reformatorer, med Luther i Spidsen og som Talsmand, og de schweitziske med Decolampadius og Zwinglius eller Zwingli som Ordspørere.

Decolampadius: „Man kan ikke benægte, at der i Guds Ord findes billedlige Talemaader, saasom: „Johannes

er Elias". Klippen var Kristus". „Jeg er Vintræet". Til samme Slags Talemaader hører ogsaa: „Dette er mit Legeme". Hvad Kristus forfasteede i Johannes 6te Kapitel, kan han ikke have indrømmet i Nadverens Indstiftelsesord. Kristus sagde til Kapernaïterne: „Kjødet gavner Intet", og forfasteede altsaa ogsaa den legemlige Nædelse af hans Legeme. Altsaa har han ej villet indfætte dette ved Nadverens Indstiftelse."

Luther: „Jeg benægter den anden Sætning. Kristus har ej forfasket al legemlig Væden, men blot en grov Væden saasom af Dyr- og Svinekjød."

Decolampadius: „Men hvorfor behøve vi den legemlige Væden, naar vi have den aandelige?"

Luther: „Jeg spørger ikke hvorfor vi behøve den, men ser blot, at der staaar skreven: Væder, dette er mit Legeme. Man maa altsaa tro og gjøre det. — Man maa gjøre det, man maa gjøre det, man maa gjøre det! — Om Gud befalede mig at æde Skarn, da vilde jeg gjøre det, vis paa at det vilde være til mit Gavn."

Zwingli: „Man maa udlægge Skrift med Skrift." Det gaar ikke an at antage to Slags Væden og paastaa, at Kristus talte om Væden og Kapernaïterne om Sønnderdeling, thi samme Ord anvendes i begge Tilfælde. Jesus sagde, at den legemlige Væden af hans Kjød gavner Intet (Joh. 6, 63), altsaa skulde han i Nadveren have givet os Noget, som var os nyttigt. For øvrigt forekomme visse Ord mig næsten barnagtige, f. Ex. at tale om Skarn. De onde Mænders Udsagn vare dunkle, ikke saa Jesu Kristi.

Luther: „Naar Kristus siger, at Kjødet gavner Intet, taler han ikke om sit Kjød, men om vort."

Zwingli: „Sjælen næres af Manden og ikke af Kjødet."

Luther: „Det er med Munden man æder Legemet; Sjælen æder den ikke legemligen."

Zwingli: „Kristi Legeme er altsaa en legemlig Føde, og ikke en Sjæleføde."

Luther: „Du søger at lægge Snarer for mig."

Zwingli: „Nej, men Du modsiges Dig selv."

Luther: „Derfor Gud bød mig vilde Væder, aad jeg dem da aandeligen? I Nadveren annammer Munden Kristi Legeme og Sjælen tror paa hans Ord.

Jeg tror, at Kristi Legeme er i Himlen, men jeg tror ogsaa, at det er i Sakramentet. Jeg bekymrer mig ikke, om det er imod Naturen, blot det ikke er imod Troen. Kristus er væsentlig i Sakramentet, saasom han blev født af Jomfruen."

Decolampadius: „Saa kjende vi nu ikke mer Kristus efter Kjødet."

Luther: „Efter Kjødet vil her sige: efter de kjødelige Følelser."

Zwingli: „Jeg fremfører imod Dig Troesartiklen: Han er opfaren til Himmelen. Hvis Kristus er i Himlen i Legemet, hvorledes kan han da være i Brødet? Guds Ord lærer os, at han i alle Dele var Brødrene lig (Hebr. 2, 17). Han kan saaledes ikke samtidig være paa flere Steder.

Luther: „Hvis jeg vilde bruge Fornuften, skulde jeg paatage mig at bevise, at Jesus havde en Hustru, havde sorte Øjne og boede i vort gode Lydsland. Jeg bryder mig ikke om Mathe-matiken."

Zwingli: Her er ikke Tale om Mathe-matiken, men om Paulus, som siger til Philippenferne (2, 7): paatagende sig en Tjeners Skikkelse.

Luther havde i Begyndelsen af Samtalen med Kridt skrevet paa Bordtæppet i Latin: Hoc est corpus meum: dette er mit Legeme, og han pegede nu paa disse Ord, sigende: „Kjære Herrer, aldenstund min Herre Jesus Kristus siger: Dette er mit Legeme, saa tror jeg, at hans Legeme virkelig er der.“

Zwingli (hæftigt): Hr. Doktor, De paaftaar altsaa, at Kristi Legeme er i Nummet nærværende i Nadveren, efter som De siger: Kristi Legeme er virkelig der. Der, der, der er et Adverbium, betegnende Nummet eller Stedet. Kristi Legeme er altsaa saaledes beskaffent, at det kan befinde sig paa et Sted. Men hvis det findes paa et Sted, saa er det i Himlen, hvoraf følger, at det ikke kan være i Brødet.“

Luther: „Jeg gjentager, at jeg ej besatter mig med mathematiske Bewiser. Saasnart Indvielsesordene ere udtalte over Brødet, er Legemet der, omend Præsten, som udtalte dem, er aldrig saa daarlig.“

Zwingli: „Paa den Maade gjenopretter De Bavedømmet.“

Luther: „Det sker ikke igjennem Præstens Fortjeneste, men ifølge Kristi Bud. Naar Spørgsmaalet er om Kristi Legeme, vil jeg ikke høre Tale om et særskilt Num. Det vil jeg aldeles ikke.“

Zwingli: „Skal da Alt gaa, netop som De vil?“

Luther: Kristi Legeme er tilstede i Sakramentet, men ikke som i et Num.“

Zwingli: „Da er det der ikke.“

Luther: „Sophisterne\*) sige, at et Legeme meget vel kan samtidigt være paa flere Steder. Verden er et Legeme, og dog kan man ikke sige, at den er paa et bestemt Sted.“

Zwingli: „Ah, Hr. Doktor, De taler om Sophister, saa maa vi altsaa vende tilbage til Egyptens Løg- og Rjødgryder. Hvad angaar Deres Paaftand om, at Verden er intetsteds, saa overlader jeg dette til alle fornuftige Menneffers Bedømmelse.“

Hør, hvad Fulgentius, Biskop i Numibien i det 5te Aarhundrede, ytrede til Thrasimond, Vandalernes Konge: Guds Søn har antaget virkelig Menneffeligheds Egenstaber, uden derfor at miste virkelig Guddommeligheds. Født i Tiden af sin Moder, lever han i Evighed efter den Guddom, han har af Faderen. Født af Menneffet, er han Menneffe og sølgelig i Nummet; udgaaende fra Faderen, er han Gud og sølgelig allestedsnærværende. Efter sin menneffelige Natur var han fraværende fra Himlen, da han var paa Jorden, og forlod denne, da han opfoer til Himlen; men efter sin guddommelige Natur forblev han i Himlen, da han nedsteg, og forlod ikke Jorden, da han opfor.

Luther: „Der staar skreven: Dette er mit Legeme.“

Zwingli (utaalmodig): „Dette er blot en elendig Ordstrid. En egenfindig Disputator kunde ligesaavel fremsætte Herrens Ord til sin Moder om Johannes: Se din Søn. Om man end aldrig saa tydeligt forklarede deres Mening, vilde han alligevel uophørligt raabe: Nej, nej, han har sagt, se din Søn. Men endnu en Bekræftelse, og det af den store Augustinus, som siger: Vi maa ikke tro, at Kristus efter den menneffelige Skikkelse er allestedsnærværende, samt vogte os for, at vi ikke forat bestyrke hans Guddommelighed, betage hans Legeme dets Virkelighed. Kristus er nu allestedsnærværende som Gud, og alligevel befinder han sig ifølge sit virkelige Legeme paa et særskilt Sted i Himlene.“

\*) En Slags Philosopher, som vare bekendte for sine ordkløvende og vildledende Slutningsætninger.

Luther: „Augustinus taler her ikke om Nadveren. Kristi Legeme er ikke tilstede i Nadveren som et Num.“

Decolampadius: „Kristi Legeme er ikke Nummet i Nadveren, da er det der heller ikke som et virkeligt Legeme, thi, som Enhver veed, det tilhører et Legemes Væsen at være til i Nummet.“

Luther: „Man skal ikke faa mig et Skridt længere. I have Julgentius og Augustinus paa Eders Side, vi de øvrige Kirkefædre paa vor.“

Decolampadius: „Nævn disse Lærere! Vi paatage os at bevise, at de ere af vor Mening.“

Luther: „Vi ville ikke nævne dem. Det var i sin Ungdom, Augustinus skrev det Sted, I anføre, han er desuden meget svar at forstaa.“ I det han derpaa rykkede Højstøppet af Bordet og holdt de derpaa skrevne Ord for Øjnene af Zwingli og Decolampadius, fortsatte han: „Se her! Se her! dette er vort Sprog. I have endnu ikke fordrevet os herfra, som I pralede af at skulle gjøre; andre Beviser bryde vi os ikke om.“

Decolampadius: „Hvis saa er, er det bedst at slutte Diskussionen. Men forinden vil jeg erklære, at vi ene have anført Kirkefædrene forat rense vor Lære for Beskyldningen for Nyhed, men ikke for ved deres Autoritet at støtte vor Sag.“

Kantsleren opfordrede Theologerne til at udjævne deres Uoverensstemmelser.

Luther: „Jeg kender kun eet Middel dertil, nemlig at vore Modstandere tro som vi.“

Schweizerne: „Det kunne vi ikke.“

Luther: „Saa overlader jeg Eder til Guds Dom, og beder ham at oplyse Eder.“

Decolampadius: „Det Samme gjøre vi med Eder.“

Medens disse Slutningsord verledes, stod Zwingli stum og ubevægelig. Den Sver, han under visse Dele af Samtalen, havde lagt for Dagen, havde nu veget Bladsen for dyb Rørelse. Han græd i hele Forsamlingens Paasyn. Landgrev Philip af Hessen var den, som havde udstedt Indbydelsen til Sammenkomsten, der hilsedes af Zwingli med Glæde, men med Uvilje affloges af Luther, der forgjæves søgte at undgaa den, og førend sin Afrejse erklærede: „Hvis Schweizerne ej give efter for os, er al Møje omsonst“. Han modsatte sig tillige, at lade Disputationen holdes offentlig, saa at kun ca. 50 a 60 fornemme Personer fik Adgang.

Den foranstaaende Diskussion udviser slaende Sandheden af Skriftens Ord: „Bogstaven ihjelslaar, men Anden levendegjør“, og uden denne Lære Menneffene „bestandig, men komme aldrig til Sandheds Erkjendelse“. Apostlene og ligeledes de Hellige fordom, som levede for Besiddelsen af den Hellig-Mand, som blev beseglet paa deres Hoveder, havde een Tro, een Herre og een Daab, og naar vi ere i den sande Kristi Kirke ere vi berettigede til den samme Lands Oplysning og Vejledning. Menneffenes fejlagtige Begreber om selve sand Religions Grundvold, forvilde dem ogsaa her.

Hvorledes kan Jesus siges at være paa et særskilt Sted i Himlen ifølge sit menneffelige Legeme og dog paa samme Tid paa Jorden ifølge sin Guddommelighed? Gud Fader og hans Søn, Jesus Kristus, have Legemer i Lighed med vore, men herlige og uforfrænkkelige; Jesus opfør med det samme Legeme, som han havde været ikkædt her paa Jorden førend sin Opstandelse, kun at det var blevet uopdeligt, sølgelig kunde dette Legeme altsaa ikke være overalt, saalidt som Menneffene kunde have spist deraf i

mange Aarhundreder; og det maa erindres, at Frelseren endnu stod i sit dødelige Legeme, da han indstiftede Nadveren. Gud er allestedsnærværende ved sin Aands Kraft, men ikke i sit Legeme, thi et Legeme er Noget, der indtager en vis Plads i Rummet.

Et andet Princip forbundet med Nadveren, er dens Nydelse til Syndernes Forladelse, hvilket er aldeles stridende mod Skriften, endog betragtet fra de forskjellige Sekters eget Standpunkt. Ved at døbe smaa Børn, gaaende ud fra den falske Anskuelse, at de ere syndige, anerkjende de altsaa, at Daaben, saaledes som ogsaa Skriften vidner om, er til Syndernes Forladelse. Naar nu Barnet voyer op og lever et ugudeligt Levnet, saa ville de villigt indrømme, at det har affkaaret sig fra Samfund med Gud og staa udenfor hans Kirke, men naar et saadant Menneske omvender sig, saa ville de udenvidere atter optage det i deres Samfund, uagtet Frelseren erklærer, at Daaben er Døren til Guds Rige, hvorigjennem altsaa Alle maa indgaa, der staa udenfor samme, og istedetfor at døbe det, ville de stede det til Nadveren til Syndernes Forladelse. Saaledes ere altsaa Menneskenes Lærdomme, men Frelserens vare ganste anderledes. Menneskene skulde omvende sig fra deres egne Synder, de eneste, som Nogen har, og ved Daab til disses Forladelse indlemmes i Guds Kirke, de erholdt herefter

Haandspaalæggelse for den Hellig Aands Gave til at vejlede dem ind i al Sandhed, og vare da berettigede til alle Evangeliets Gaver og Betsignelser. De Hellige, saaledes benævner Skriften dem, skulde ofte møde tilfammen og nyde Nadveren forat vidne for Gud, at de ihukom hans Søn og dennes Befalinger, at de vilde være Gæt ligesom de Alle attraaede at erholde Del i Forsoningen formedelst hans uskyldige Blod, der udgødes for dem til Syndernes Forladelse. Sammenlign Skriftstedet: „Dette er det nye Testaments Kalk i mit Blod, der udgødes for Eder til Syndernes Forladelse.“ Nu vide vi Alle, at Forsoningen skete ved Udgydelsen af hans Blod, altsaa var det dette, der var til Syndernes Forladelse, hvorimod Frelseren selv siger om Nydelsen af Nadveren: „Dette gjører til min Zhukommelse.“ Paulus advarer i Dverensstemmelse hermed i sit Brev til Korinth de Hellige om, „at prøve sig selv, paa det de ikke skulde æde og drikke sig selv til Dom, thi „derfor ere Mange skrøbelige og svagelige iblandt Eder og Mange ere hensøvede“. Hvis Nadveren var til Syndernes Forladelse, saa vilde jo altsaa de største Syndere have meest Trang dertil, og der kunde selvfølgelig ikke være Tale om at nyde den uverdigen; den kan ikke meddeles til dem, som staa udenfor Kirken, og aldrig kunne de ved dens Nydelse blive indlemmede i samme.

## Kapitler af Præs. Brigham Youngs Levnetslob.

(Ved Edward W. Tullidge — en Ikke-Mormon.)

(Fortsat.)

„Der var ingen sentimental Affektion til Stede ved deres Afsted,“ sagde Thomas L. Kane, da han fortalte herom til det historiske Selskab i Pennsylvanien;

„Eftermiddagen førend deres Marsch anvendtes til et Afstedskal, og et muntrere Selskab har jeg aldrig seet, omendstjøndt de ikke erholdt Forfriskninger og

deres Bal var af den allertarveligste Slags. Det var Skif, naarjomhelst de større Lejre holdt Raft nogle faa Dage paa een Gang, at bygge store Løvhytter eller Løvsale af Stænger, Bidier og Løv til Ly for deres Andagtsforamlinger eller Konferencemøder. I en af disse, hvor Jordgulvet var blevet traadt haardt og fast af Gudsdyrkerne i den populære Fader Taylors Distrikt, var nu samlet, hvad det mormonske Israel ejede af Skjønhed og Munterhed.

Derjom Noget fortalte om, at Mormonerne vare blevne fødte til bedre Omstændigheder, saa var det Kvindernes Udseende, da de samlede her. Jørend deres Flugt havde de solgt deres Lommeuhre og Smykker, som det lettest anvendelige Middel til at rejse rede Penge, og sølgelig vare de, omendstjødnt deres Dyrer vare gjennemborede og bare Mærker af tidligere Smykker, lig deres Kavalerer, der bare Beste med unyttige Uhrlommer, uden Drenringe, Kjæder eller Broscher. Med Undtagelse af disse Smykker, manglede de dog Intet af, hvad der bedst passer sig til sømmelige Kvinders Klædebragt. Denet stoppede hvide Strømper og rene hvide Skjorter, den velstivede Krave, den noget falmede, kun for velvadsfede Kammerdugs- eller Ginghamskjole, der tækkeligt sluttede om dens skjønne Bærerindes Liv, alt dette, derjom noget deraf talte om Jattigdom, vidnede om en Jattigdom, der havde kjendt bedre Dage.

Tilligemed de Dvorige bivaanede ligeledes de af Kirkens Eldster, der vare i Nærheden, Festen, indbefattende Medlemmerne af Høiraadet med deres Hustruer

og Børn. De, de braveste og mest betyngede, syntes mest ivrige i at affaste al Byrde af mørke Tanker. Med Livdandsede de efter Violinens bløde Diskant, Hornenes Skingren, Slædeklosters Ringen og Tambouriners lystige Lyd. Jngen af Eders Menuetter eller andre Præstationer af Herrer i Gala, med snævre Sko og lysrøde Handsker, men vore ærværdige og muntre Bedsteførelses aandsfulde og livlige Dandsede, der ikke holdt sig for gode til efter Violinen at dandsede Wirginia reels, fox chase eller french fours og lignende forglemte Dandsede, der udførtes efter Folks Vis, der ere for lykkelige til at være langsomme, stive eller tilbageholdende.

Lette Hjerter og lette Fødder havde det paa deres egen Vis fra en tidlig Time til efterat Solen havde senket sig bag Omahahøjernes skarpe Horizont. Der blev derefter kaldet til Tausshed, og en veløvet mezzo-sopran Stemme, tilhørende en ung Dame med skjönt Ansigt og mørke Djne, foredrog med Kvartet-Akkompagnement en lille Sang, en Version af den Text, der er saa rørende for alle jordiske Vandrere:

„Bed Babylons Floder med Graad vi sad, Vi græd, naar vi tænkte paa Zion.“

Der var Fare for at lade Følelserne faa frit Løb, da Sangen var tilende, thi den havde begyndt at drage Taarer, men en Eldste stod frem og brød Stilheden med sin haarde Stemme, idet han nedbad Himlens Betsignelse over Alle, som med Renhed i Hjerte og Broderskab i Følelser havde deltaget i Selskabet, og Alle spredtes da ad for at søge Ly mod den faldende Dug. (Fortf.)

## Blandinger.

**Midianiternes Land.** Den berømte Afrikareisende Capt. Burton er i Slutningen af forrige Maaned vendt tilbage til Cairo fra en Rejse, som han paa Rhe-

divens Negning har foretaget i Midianiternes Land, hvor han paa en tidligere Excursion havde fundet rige mineraliske Statte. Midianiternes Land, der er bekendt fra det gamle Testamente, ligger i det nordvestlige Hjørne af Arabien ved det røde Hav, og medens det nu er et øde, næsten ubekendt Landskab, der kun er tyndt befolket, laa her i gamle Dage blomstrende, folkerige Byer, og det var de Rigdomme, der her droges ud af Bjergenes Indre, som i Kong Salomons Tid fyldte hans Skatkammer med ædle Metaller. Burtons Karavane bestod af 8 Europæere, 5 ægyptiske Officerer, 25 Soldater, 30 Minearbejdere, 100 Kameler og 10 Muldyr, og Rejsen varede i noget over fire Maaneder. Baade Naturen og Indbyggerne i Landet lagde Burton mange Hindringer i Veien, men Udbyttet af Rejsen blev ikke desto mindre meget betydeligt. Han bragte nemlig en Mængde forskellige Gtfer, ethnographiske og anthropologiske Samlinger, saasom gamle Mønter, Inscriptioner, Brudstykker af smeltede Metaller, Glas og Pottemagerarbejde hjem med sig, foruden at der blev optaget Kort over Landet og 32 Byer med prægtige Ruiner, hvis Navne i enkelte Tilfælde kunne findes hos Strabo og Ptolomæus. Bjergene indeholde baade Guld-, Sølv- og Kobberertser, og paa enkelte Steder ligger Lejerne tæt ved Kysten, saa at Sporveje let kunne sættes i Forbindelse med Udsibningssteder; ædle Stene og Svovl ere ogsaa blevne fundne. Da Burton kom tilbage, blev han meget naadigt modtagen af Khediven, der ved Gjenopdagelsen af de store Statte i Midianiternes Land maaske vil have vundet en anseelig og ny Indtægtskilde. Prøver af Gtferne ville blive sendte til Verdenssubstillingen i Paris, men de øde Egne i Midianiternes Land ere ikke af samme Befaaenhed som Guldegnene i Australien, Sydafrika og Californien. De omslakkende, røveriske Beduiner maa holdes i Tømme ved Militærmagt, og det er maaske et Spørgsmaal, om Khediven er istand til at gjøre Noget ud af de Rigdomme, der ligge begravne i hans arabiske Landskab, paa anden Maade end at afhænde eller forpagte Minerne til Fremmede.



Død i Logan, Cache Co., Utah, den 19de April, af Blodstyrting, Edlesine Bernhardine Dorothea Orlob, 7 Aar og tre Maaneder gammel.

---

### Indhold.

Nars-Konferencen i Salt Lake City . . . . .	273.	Korrespondance . . . . .	282.
Læren om vor endelige Tilstand . . . . .	276.	Nadverspørgsmaalet . . . . .	282.
En lamanitisk Tale . . . . .	278.	Kapitler af Præs. Brigham Youngs Levnetsløb . . . . .	286.
Redaktionens Bemærkninger:		Blandinger . . . . .	287.
Udelukkelse . . . . .	280.	Dødsfald . . . . .	288.
Emigrationen . . . . .	282.		

---

### Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare.  
Lorenzengade 14, 1ste Sal.  
Trykt hos J. E. Bording.